

Thỏ Tuyết đi khắp các cửa hàng văn phòng phẩm trong thị trấn Quả Ngọt, cuối cùng cũng tìm được chiếc cặp sách ưng ý. Chiếc cặp ấy giống hệt như tưởng tượng của cô bé. Nhưng, khi nhìn giá, Thỏ Tuyết bỗng hít một hơi thật sâu... Chiếc cặp sách đó giá những 100 nghìn, trong khi cô bé chỉ có 2 nghìn.

Phải làm thế nào đây? Thỏ Tuyết đành nhờ bố mẹ giúp.

“Mẹ ơi, con muốn xin 100 nghìn để mua một chiếc cặp sách mới.”
Thỏ Tuyết thỏ thỉ.

Thỏ Mẹ nhẹ nhàng đáp: “Con đã có một chiếc cặp sách rồi, phải không nào?”

“Bố ơi, bố có thể cho con 100 nghìn để mua cặp sách mới được không?” Thỏ Tuyết chạy tới hỏi bố.

Thỏ Bố nháy mắt với Thỏ Tuyết: “Nếu con thực sự rất muốn mua, thì hãy thử tự nghĩ cách xem sao!”

Đến tối, Thỏ Tuyết kể cho em Thỏ Gió và Thỏ Hoa nghe mong muốn của mình.

Nghe xong, đôi mắt em Thỏ Gió sáng lên. Cậu nảy ra một ý rất hay: “Tiền chỉ là mấy đồng xu có số thôi mà, chúng mình tự làm ra là xong!”

Ừ nhỉ! Nhưng tìm đâu ra những đồng xu bây giờ? Thỏ Gió nhìn quanh phòng rồi phát hiện ra những “đồng” sô cô la của em Thỏ Hoa.

Dù rất tiếc kẹo, nhưng nghĩ đến việc có thể biến sô cô la thành tiền giúp chị mua cặp mới, Thỏ Hoa hào hứng tặng hết chỗ kẹo của mình.

Thế là ba chị em hì hụi cắt, dán, viết, vẽ... để làm tiền xu.

